

Çok Sevme Beni

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Ocak 2023

Çok sevme beni asla çok sevme...

İçimin hatıralarında örülü varlığın, canım annem ve sevgindir nemalandığım kış bahçelerinde seken ürkek bir kuş gibi sakata geldiğim ömrün hezeyanlarından arınmanın da uğruna sevmelerim.

İklimlerden de nazlısın annem bense sağdıcınım senin ve solumdaki fukara yüreğim sevmelerin izinde.

Hamt olsun gününe sen yanımdasın ya.

Matemim sür git eşlik etse de ömre doyamadığımdır varlığın.

Aşka namzet bir hare ve yalnızlığın izbelerinden geçtiğim ömrün de yongasının biçtiğim ve avuçlarımda dualar sırta kadem basan nice insan hele ki senin yokluğunda bana inanılmaz zulmeden.

Kimim ben sahi?

Bir derviş mi bir keşiş mi?

Yoksa leş yiyen kargaların izini sürdüğü bir beden mi?

Çığırdığım türküler var, annem yeter ki sen artık benden gitme.

Uğruna yitdiğim duygular var sensizlikle imtihan olduğum ve yüreğimin çağırdığı ve götürdüğü yere gittiğim.

Basamaklar kaygan ama düşmedim.

Yol uzun ama yılmadım.

Seni çok ama çok sevdim seviyorum da ve gözlerinde raks ediyor ışıklar ve mavisinde gözlerinin bulutlar ç/ağlıyor.

Nasıl çok sevmem seni nasıl?

Sanırım şirk koştum Allah'a sana duyduğum bitimsiz sevgiyle ve af etsin beni Rabbim elbet en çok sevdiğimdir İlahi Aşkın tek sahibi.

Günlerim senli.

Hüznüm beylik değil.

Beynamaz gölgelerin uzağına kaçtığım yalan değil.

Meylettiğimse mutlu bir hayat senin varlığının eşlik ettiği.

Günlere öykündüm her gece çöktüğünde.

Sevmelere meylettim ne zamanki dara düşsem sığındım daha çok sığındım Rabbime.

Sözcükler tokam benim.

Sözcükler kaynakçam.

Sözcükler rotam benim.

Öldürdüğüm nefsimin üstünden çok zaman geçti ve asla yenilmedim dünya nimetlerinin çağrısına ses vermedim ama yitimlerde uzandığım mezarıma dahi el attı zebaniler.

Ölümlerle sıkışan Kara Melek.

Tamam, tamam, anmayacağım ölümün adını yeter ki tadımız kaçmasın, annem.

Öykülerim var sakladığım.

Öykündüğüm dünüm var.
Ölümsüzlüğe nazire eden sevgim.
Öldürücü güdülerin esaretinde asla değilim.
Hanemdeki yangın acının tek kıvılcımının yettiği.
Haiz olduğum sonsuzluk hamt etmenin ışığında en çok Rabbimi sevip sadece O'ndan dilediğim.
Bir gök kubbe yeter bana bir de varlığın.
Danışıklı dönüşüklü kimse feryat eden hem arkamdan hem yüzüme asla da dolduruşuna gelmedim ben aciz fanilerin.
Elbet ben de acizim ama sevdim mi inandım mı büyüyen bir güç zuhur eden ansızın ve artık gücüme gitmiyor insanların alayları ne de olsa bataktaki değil cennette yaşıyorum ben ve umutla eşeliyorum toprağı ve adı olmayan duygulardan yeni şiirler ve masallar örüyorum.
Hazzı yok yaşamın sensiz.
Haiz olduğum hiçlik ve büyüyen iman gücüm ve işte çıkış noktam serpilmiş hüznün çiçekler açtığı ve hüznü kalbimi Rabbime sunduğum sevilme gayreti de gütmüyorum artık çünkü kimsesizliğimi dindirdi yine yüce Mevla.
Kenetlendiğim duygular ket vurulan mutluluk.
İçimdeki ukdeler ve dilimdeki hutbeler.
İsraf ettiğim hayatın bu son çeyreğinde demlendiğim bir fıncanda saklı iken kırk yılın hatırı dikiyorum yeniden göğün yırtık mintanını ve işte başımın taçlandığı yalnızlığın sonlandığı.
Ötesi yok artık hayatın ve rüyalarım gerçek oldu ve hazzı umudun hasbıhal ettiğim duvarlardan sonra tutuklusu olduğum umudun yeniden senle yeşerdiği.
Ant olsun ki anne: seni çok seviyorum ama daha çok sevmeyeceğim çünkü Rabbimdir beni sınavan ve kutsayan ve andığım ne varsa gerçek kılan ve ben en çok Rabbimi seviyorum.
Çok sevme beni...
Bunu daha önce de söylemiştin ve aramıza ayrılık ve yollar ve karanlık girdi.
Allah af etsin ve ben artık çok sevmiyorum seni.
Yetindiğim her duygu ve mademki ben sevginin uydusuyum içimdeki çocuğa da kök söktürdüğüm yetmedi mi...
Hala çocuk kalmayı seninle öğrendim ve masumiyetimi saklamanın en güzel yanı vicdanıyla ve kendimle barışık...
Önümde uzanan uzun bir yol ve de hayli meşakkatli ve tek hayalim seninle olan eski sağlıklı günlerine yeniden dönmek.
Seni seviyorum ama çok değil.